

15-11-2026

«Estiguem sempre a punt per servir, regalem un somriure quan calgui i fem nostres les alegries i penes dels qui ens envolten. Si som de Crist, tot allò que li passa a l'altre ens importa.

I siguem constants en aquesta dolça sembra de la caritat cristiana. Donem-nos avui, i demà, i sempre més. Costa? És precisament en l'abnegació i en el sacrifici on es manté viu l'esperit de l'apòstol. Quina moneda tan valuosa per guanyar cors per a Déu! Que aquest sigui el nostre gran tresor. Només així la nostra paraula tocarà el cor de la gent, i tots beneiran i glorificaran el Senyor.

Saber renunciar a si mateixa! Aquest ha de ser, sens dubte, el revers de la medalla. Una disposició constant per mantenir en l'ànima la vida interior, que és el motor que sosté la pràctica de la virtut. Una profunda unió amb Déu que ens faci viure en la seva presencia divina, acostant-nos amb fidelitat al seu Sagrat Cor per comprendre els anhels suprems del Redemptor.

Déu us ha cridat a l'apostolat. Estimeu la vostra vocació i seguiu-la amb fidelitat. Penseu que podeu ser apòstols de moltes maneres: no només aquelles que marxen a una nova fundació, sinó totes les que porteu a l'interior la llum encesa de la crida de Crist. […] En el més profund de l'ànima heu de saber que, davant de Déu, té exactament el mateix valor l'apostolat exterior que l'apostolat ocult de les que us quedeu aquí. […]Sí, fem créixer l'Obra! Que s'escampi pertot arreu l'escalf de la caritat cristiana, que és el que veritablement ha de difondre.

Què importa el lloc que ocupem? L'únic que realment interessa és santificar-nos allà on som, actuant sempre amb la mirada posada en Déu, tot Cara a Déu, […]. En tot allò que se us confiï, veieu-hi només el deure de servir, i feu-ho amb alegria i amb goig en el sacrifici, perquè doni molt de fruit per al bé de les ànimes.

Obrem així, cara a Déu, donant-li tot l'amor que li devem. Cadascuna de nosaltres ha d'examinar-se i exigir-se per comprovar si la seva fidelitat respon a les gràcies rebudes. Com voldria Jesús que fóssim? No defraudem les seves divines esperances! […]»

El novembre de 2024 i de 2025, vam llegir i meditar les dues primeres parts de la reflexió de Magdalena. Aquest any ho fem amb la tercera i penúltima part del seu discurs.

Aquell dia va ensenyar el que ja feia temps que experimentava. Va revelar el desig que abrandava el seu cor: viure plenament en l'amor a Déu i al proïsme. Magdalena va explicar com havia de ser la vida dels membres de l'Obra: un «donar-se» que va més enllà del simple fet de «donar» alguna cosa. És el do d'un mateix. És el do que revela el caràcter de

sacrifici i de víctima —tal com Jesús va fer tota la seva vida— en una consagració total al Senyor Déu, per a la salvació de les ànimes.

El text de Magdalena capgira una lògica habitual: el sacrifici no és una càrrega, sinó el «pa de cada dia» de l'apòstol. Estableix una correlació directa entre l'abnegació i la fecunditat del servei. Sense una vida interior sòlida, l'acció pastoral corre el risc de convertir-se en un activisme estèril. L'expressió *«preciosa moneda»* per *«comprar ànimes»* es basa en la teologia de la comunió dels sants. Els sofriments i les renúncies, oferts lliurement, es converteixen en el «preu» espiritual per a la conversió i la salvació del proïsme.

El nucli eclesiològic del discurs rau en l'equivalència de les formes d'apostolat. Als ulls de Déu, l'apostolat extern i l'ocult tenen el mateix valor. Magdalena ho recorda a totes: la missió no pertany només a qui marxa a una nova fundació, sinó també a qui es queda i sosté l'Obra en el silenci i en la pregària. L'eficàcia de l'Obra no es mesura per l'èxit visible, sinó per la fidelitat interior a la crida.

Tot neix i convergeix en el Sagrat Cor i en les aspiracions del Redemptor. La missió no és un projecte humà, sinó una extensió de l'amor de Crist. D'aquesta unió mística sorgeix l'eficàcia de la paraula: només un cor transformat pot «arribar al cor» dels altres. Aquesta referència no és casual. Magdalena va estar molt influïda per l'espiritualitat de la reparació i per la figura de santa Gemma Galgani, a qui professava una profunda devoció. L'ús de termes comercials aplicats a l'esperit *(«preciosa moneda per comprar ànimes»)* reflecteix precisament aquest llenguatge místic —des de la primera meitat del segle XX— centrat en el concepte de «víctima» de l'amor per a la salvació dels pecadors.

